

казвамъ сжчиненията си. Швабринъ ми са присмъ и за това заплашване.

— Видѣ щемъ, каза той, — ще ли да си одържишъ думата! На стихотворците сж потрѣбни така сжщо слушатели, както и на Ивана Кузмича единъ «полушовъ» (шише) съ ракия преди обѣдъ. А коя е тая Маша, предъ която ти изяснявашъ своите нѣжни страсти и своята горѣща любовь? Не Мария Ивановна ли е тя?

— Не е твоя работа, отговорихъ азъ начумерено, да знаешъ коя е тая Маша. Азъ не желая нито да зная твоето мнѣние, нито пакъ искамъ да удовлетвори твоето любопитство.

— Бре, бре! Самолюбивъ стихотворецъ и нѣженъ любовникъ! продължаваше Швабринъ и сжрдеше ма се повече и повече.—Я послушай ми дружескиятъ сжвѣтъ! Ако ти искашъ да напреднешъ, то азъ та сжвѣтовамъ да дѣйствовашъ не съ пѣсни.

— Какво ще да рѣче това, господине? Заповѣдайте да ми обясните!

— Готовъ сжмъ. Това, ако обичашъ, ще да рѣче, че ако ти искашъ да дохожда при тебе Маша Мирнова въ нощно време, то, на мѣсто нѣжни стихове, да ѝ подаришъ едни обици.

Кржвѣта ми пламна.

— А защо ти мислишъ така за нея? попитахъ азъ, и съ голѣмъ трудъ одържахъ гнѣвътъ си.

— А за това, отговори той съ адска усмивка, че познавамъ чрезъ опитъ нейните наклонности и желания.

— Ти лажешъ, непрокопцанику! извикахъ азъ, като бѣсенъ. — Ти лажешъ сжвсѣмъ безсрамно.

Швабринъ са измѣни въ лицето.

— Това азъ нѣма да остава така, каза той, като